

NA TRIGLAVU
OB NEVIHTI.

(Fot. Ant. Gregorec.)

S POTI.

Piše Izidor Cankar.

(Dalje.)

Benetke.

Ne da se mi odpotovati iz Benetk. Sklenjeno je bilo, da bova danes kosila v Veroni, in sva še vedno tukaj. Sam sem vstal precej pozno in sem moral še klicati Fritza. Spal je z rokami pod glavo, zmršenih las in zardel, kakor spe otroci.

»Vstani, mladec, dan se dela!«

»Ali moram precej vstati?«

»Kar precej.«

»Ali ni še četrť ure časa? Vsi italijanski vlaki imajo velike zamude. Daj mi mojo popotno toileto tam z univalnika. Hvala ti, vzorni prijatelj moj.«

Vzel je ogledalo iz torbice in se pogledal.

»Grđ človek sem; oči so mi krvave; snoči sem preveč pil. Ester bi me bila žalostna; preveč je pedantične narave. Danes bom v Veroni zopet pil in ji bom pisal, da sem.« Zatisnil je oči in se smehljal.

»Ali boš vstal?«

»Pet minut je še časa.«

»Jaz pojdem sam.«

»Te žalosti mi ne boš napravil. Glej, ko zatiskam oči, vidim temo in srebrne žilice plešejo preko nje. Zdaj se je izpremenila tema v rumenkasto polje, ki ga preprezajo tanke, drobne čipke. In zdaj vidim prav natančno bezgovo cvetje. Kaj bi hodila v Verono? Zdaj vidim briljanten diadem

na zelenem baržunu. Ali vidiš tudi ti vsako jutro in vsak večer vse mogoče stvari?«

Vzel je še enkrat ogledalo.

»Še vedno imam krvave oči, toda sicer sem lep mladenič. Odločil sem se, da grem v Florenco. Vsak večer bom pil kot snoči in bom prišel tja kot razvalina. Zanimivo bo.«

Tako sva zamudila vlak. Ko bi ga ne bila zamudila, bi mi bilo žal; skoro gotovo bi me nikoli ne našlo tole pismo:

»Dragi prijatelj!

Grdo in nesramno je, da me vabiš v Italijo, ko vendar veš, da se pojutrišnjem začne šola. Sem že teden dni v Ljubljani. Ko bi mi bil pisal domov na počitnice: pridi za menoj! — bi se nasmejäl tebi in Benetkam. Tu v Ljubljani (naj ti priznam svojo sramoto) me je, ko sem prejel tvojo razglednico, res obsla želja, da bi si izprosil dopust in odpotoval kamorkoli. Vse nadloge, ki sem se jih o počitnicah že bil odkrižal, so zopet prišle nadme tisti trenutek, ko sem stopil v mesto. Tako sem nervozen, da sem že tujim ljudem na poti (sebi sem od rojstva), vso samozavest, ki sem si jo bil doma priveljačil med kmeti, sem zopet izgubil, ko sem srečal prvo suknjo, lepšo od svoje. Pogledal sem tudi že v gimnazijo (vsa je prepojena z nekim smrdljivim oljem in se v dveh me-